

ἀργῆς—ἀργός.

Ζεὺς ἀργῆς, ὁ δ. πῦρ, Ἐμπεδ. 160.

2) στήλιων, λευκός, ἐπί στέστος, πάχον, ἀργέται δημιῶν Ἰλ. Δ. 818· ἀργέτα δημιῶν Φ. 127· ἐπὶ ίματίου, ἔσων ἀργῆτι γαστρὶ Γ. 419· ἀργῆτι μαλλᾶς Αἰσχύλ. Εὔμ. 45, πρόλ. Σοφ. Τρ. 175· τὸν ἀργῆτα Κολωνόν, τὸν λευκόν, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ χλωραῖς ὑπὸ βάσσασις, «τὸν λευκώνεον» (Σχολ.), δ. αὐτ. Ο. Κ. 670· μετ' οὐδετέρου, ἀργῆτος ἐλαῖου Νικ. Θρο. 105.

ἀργῆς, Διορ. ἀργῆς, δ. εἰδὲς σρεως, ἐφις ἀργῆς Ἰππ. 1160C, πρόλ. ἀργηστῆς: «σάντως ὡς ἐπινέτον τοῦ Δημοσθένους, Αἰσχύλ. 41.15 (ἴδε ἐν λέξ. ἀργῆς), 11) οὐτ. Δημ. 4.

ἀργηστῆς, οὐ, δ., ἀργῆς ἡ ἀργῆται, ἀπαστράπτων, δ. παλλόμενος, πτηνὸς ἀργῆς, δοφις Αἰσχύλ. Εὔμ. 181. 2) λευκός, ἀρφός δ. αὐτ. Θερ. 60· κύκνοι Θεοχρ. 25. 131.

ἀργητῆς, =ἀργῆς, κεραυνὸς ἀργῆτης Τζέτζ. 'Αιληγ. 'Ιλ. Θ. 6.

ἀργία, δ., =ἀργεῖα, Ἑλλειψις ἐργασίας ἡ γρήσεως, ἀγρηστία, Σοφ. Ἀποσπ. 380, Ἰππ. Μοχλ. 834· ἐπρεψία, ἀπεργμοσύνη, χωρὶς γάρ ἀλλής δις ἔχεισιν ἀργίας Εὐρ. Μίδ. 297, Ἡρ. Μ. 592· νόιος ἀργίας, κατὰ τῶν φυγοπόνων, ἀργίας νόιος, φένοχοι οι οἱ ἑργαζόμενοι Δημ. 1308.19· γραφις ἀργίας Ἀριστ. Ἀποσπ. 381, πρόλ. Πλούτ. Σόλ. 17. 31· ἐν τῷ πλῆθ., 'Ισοχρ. 148D. 2) ἐπὶ κατῆς σημ., ἀνάπαυσις, σογήλη, τῶν οἰκείων ἔργων Πλάτ. Νόρ. 761A. 3) κατὰ πλῆθ. πρὸς ἔκερπτον τοῦ Λατ. σεριας, ἐκράπτουσιν τούμερα, διακοπή, κτλ., ὡς τὰ παϊδία τὸν τρυγητὸν ἢ τὰς ἀργίας, τουτούσι τὰ τῶν μαθητῶν συνήθεις διακοπὰς» (σημ. Κοραβά), Ἀρρ. Ἐπικτ. 4. 8, 33, Ἀπκ. Ἐμφ. 1. 56.

ἀργίας, ἵδε ἐν λ. ἀργῆταις.

ἀργη-θεότος, ον, ὁ ἔγκον λευκοὺς βοῦν, ποιητικὸν ἐπίθετον τῆς Εύδοικας, ἐνθεν τοι καὶ ἀργηθεότον (καθ' Ἐρχέριον ἀργηθεοίν) ἐκάλουσιν οἱ ποιηταὶ τῆς Εύδοικας Αἰλ. π. Ζ. 12, 36.

ἀργη-κέραυνος, ον, ὁ ἐπι-ω ἀπαστράπτοντας κεραυνούς, ἐπιθ. τοῦ Διός, 'Ιλ. Π. 121. κ. ἀλ., Πλω. Ο. 8. 3.

ἀργη-κέρως, ωτος, δ. δ., δ. λευκὰ ἔχων κέρατα, αἴγες χρησμ. παρὰ Διόδ. Ἐλευθ. Βατ. σ. 4.

ἀργηκέρος, δ., δν, =ἀργές, ὀκνηρός, νωθρός, ἀργικοτς Εὐρ. Ἀποσπ. 793 (κατὰ Ναύχ. μαντειούς).

ἀργηληπής, ἐσ, Ἀρχιλ. 150, καὶ ἀργηληψ, επος, Νικ. Θ. 213 (ἐπιθρεω), λευκός, πρόλ. Λοβ. Παραλεπ. 290.

ἀργηλλάς, ἡ δργηλλάς, ἡ, ὑπέργειον σίκημα, σύντων καλούμενον ἐν τῇ Μεγάλῃ Ἑλλάδι, 'Εφορος παρὰ Στράβ. 244, πρόλ. Εὔστ. εἰς Διον. Π. 1166.

II. =τῶ ἐπομ., Γαλην. Γλωσσ. σ. 452.

ἀργηλλός, ἡ δργηλλός, ἡ, (τὸς ἀργές), λευκὸν χῆμα, χῶμα πρὸς χρήσιν τῶν ἀγγειοπλαστῶν, Λατ. argilla, Ἀριστ. Προβλ. 9. 6, Θεορ. Διτ. Φ. 20. 3.

ἀργηλλώδης, ἡ ἀργηλλώδης, εε, δμοιος ἀργηλλῷ ἡ δ συνιστάμενος ἡ ἄριλλους, ἀργηλλώδεστέραν γῆν, περὶ Σάμου, Ηρόδ. 2. 12, πρόλ. Αριστ. Μετεωρ. 1. 14, 17, Θεοφρ. Ιστ. Φ. 3. 18, 5· κατὰ Σουίδ. ἀργηλλώδης, ὁ ὑπωράς: ἡ ἀργηλλώδης γῆ, ἡ λευκὴ καὶ καθαρά·.

ἀργηλοφος, ἵδε ἀργείλοφος.

ἀργη-νεφής, ἐσ, δ. λευκός ως νέφος λευκόν, δόπος Σοφ. Ἀποσπόμ. 470.

ἀργηνέτεις, εσσα, εν, =ἀργός (δ. ἰδε), δ. λευκὴν ἐπέμπτων αγήλην, ου δ. λευκοῦς: δάμπει μαρρόν, ἐπιθ. τῶν πόλεων Καμείρου καὶ Λαύκαστος, ἀλλὰ δὲν δύναται νὰ εἴπῃ τις μετὰ βεβούστης ἀνθαδούς: ἐπίθετον τοῦτο ἐπὶ τοῦ λευκοῦ ἐδάφους ἢσ' οὐ ἔκειτο ἐπὶ τῶν λευκῶν αὐτῶν οἰκοδόμουν, ἵδε σημ. Jebb ἐν Σοφ. Ο. Κ. 670, (οὗτως δ. Ὄρατ. claram Rhodon), 'Ιλ. Β. 647, 656· σύντων καὶ τὰ ἔζωντας τῆς Αἰολίδος νησίδαις ἐκάλουσιν ἀργενέτεις Σεν. Ελλ. Ι. 1. 6, 27· ἀργ[ε]ινέτεις: λευκόν, λευκούμενον, ἀργι[λ]ωδήν 'Ησιόν· ἐπὶ τοῦ γάλακτος, 'Ανθ. Π. 7. 23· χαλινά 'Ατολλ. Ρόδ. Δ. 1607.

ἀργη-όδους, δδοντος, δ. δ., δ. λευκοὺς ἔχων ὁδόντας ἡ χαυλιόδεντος, ἐκτόσιος δὲ λευκοὶ δόδοντες ἀργηθεόντος υδος 'Ιλ. Κ. 264, πρόλ. Οδ. 8. 60, κτλ., κύνες 'Ιλ. Δ. 292· ἀσάντως ἀργηθεῶν, οντος, ἐν 'Απολλ. Ρόδ. Β. 820.

ἀργηπόνους, οδος, δ. δ., τῶ ἐπομ., ἀργηπόδαν χίμαρον 'Δνθ. Π. 6. 299.

ἀργη-πονες, δ, δ., -πον, τό, ταχύπονος, ἀργηπόδας κύνας 'Ιλ. Ω. 221· ἐπὶ κριῶν, Σοφ. ΑΓ. 237 (ἔνθα δ. Σχολ., ἐμηνευει λευκόποδας, ἀλλ' ἵδε ἀργές). Οισοδύναμος τύπος ἀργηπόνους (διορθωθεὶς ηδη εἰς ἀργηπόνους) είναι καθ' Πιστ. Μακεδονικός, καὶ σημαίνει αετὸν.

ἀργές, έδος, δ., =νῦξ, ἀργῆται τὴν νύκτα (καλεῖν τὸν 'Ορφέα) διὰ τὴν ἀνάπαυσιν Κλήμ. 'Αλ. Στρ. 5. 676, 7.

ἀργημα, ατος, τό, (ἄρχων) ἐν χριστοῖς μόνον κατὰ πληθ. ἀργηματα, =ἀπάργηματα, ἀπαρχηται, αὶ ἀπαρχαι ἐν ταῖς θυσίαις, ἡ ρά, καὶ ἀργηματα θύσεις θεοῖς Οδ. Ε. 446.

ἀργο-γενής, ἐσ, δ. ἐν 'Αργει γεννηθείς, 'Αργετος, 'Ανθ. Π. παραρτ. 160.

ἀργο-θάνατος, ον, δ. βραδύνων νὰ ἀποθάνῃ, ὄψιμορος, Σχόλ. εἰς 'Οππ. 'Αλ. 1.143.

*Ἀργόθεν, ἐπέρρ., ἐκ τοῦ 'Αργους, Σοφ. 'Αντ. 106, Εύρ. Ι.Τ. 70.

ἀργό-θρεε, γεν. τρέχος, δ., ἡ, τό, ὁ λευκούθρεε, 'Αρχιμάθ. Προβλ. θεοῖς. 9.

ἀργόλατας, α., δ., εἰδος σφεως περὶ οὐ πολλὰ ἀργολογεῖ δ. Σουίδας, πρόλ. ἀργῆς.

*Ἀργολίτω: μέλλ. 'Αττ. -εῶ, λαμβάνω τὸ μέρος τῶν 'Αργείων, Επ. 'Ελλ. 4. 8, 34, 'Επορ. παρ. Στερ. Ινδ. ἐπέλειται 'Αργος.

*Ἀργολίτες (ἐπινακουομ. γῇ), έδοσι, δ., ἡ παραλία πεδίας τοῦ 'Αργος παρὰ τὸν 'Αργολίκον κόλπον, ἥ πρότερον ἐκάλου 'Αργος ἡ 'Αργείαν, ἐν γενει πίστα ἡ χώρα τοῦ 'Αργους, τὰς γάρ Θυρεας ταύτας, οὐσίας τῆς 'Αργολίδος μοιῆσας... ἔσχον οι Δακεδαιμόνιοι 'Ηρόδ. 1. 89, κλ.). 2) ὡς επίτ. δ., ἡ, ἐκ τῆς 'Αργολίδος, 'Αργολίκος, ἐσθής Δισγύλ. 'Ιχ. 236· μεταγεν. 'Αργολίτεος, δ., δν, Πλωτ. Ρωμ. 21.—'Επίρρ. -εῶς Εὔστ. 722. 63.

*Ἀργολιτεῖον, ἐπίρρ., κατὰ τὴν 'Αργολίκην διάλεκτον ἡ τὸν 'Αργολίκων τρόπον, Σφ. 'Αποσ. 411.

*Ἀργολιτεικός ἀντί 'Αργολίτεος, 'Ανέχδ. 'Οξ. τ. 4. σ. 272. 10. ἀργο-λογέω, λέγω ἀνθότα καὶ μάσια, Βασιλ. III. 1305D, Γρηγ. Νόσ. 1. 272D, καὶ ἄλλοι.

ἀργολογία, ἡ, ματαλονία, φλωρία, 'Εκκλ.: —'Επίο.-λογικέως, δ., δν, Εὔστ. Πηνοντ. 232. 14: —'Επίρρημ. -εῶς αὐτόθι 260. 86.

ἀργο-μέτωπος, ον, ἀκατέργαστον ἔχων τὴν ἐπιφύνειαν, λιθοι ἀργολιέπτηποι Φίλων Βελού.

*Ἀργο-ναυτεῖον, ἀν, οι, οι ἀποτελέσαντες ποτε τὸ πλήρωμα τῆς 'Αργους ναυταῖ, οιτίνες υπὸ τὴν ἀργηγίαν τοῦ 'Ιστονος; ἐπλευσαν εἰς Κολχίδα ὥπας ἀρπάσωσι τὸ χρυσόμαλλον δέρας, 'Αριστ. Πολ. 3. 13, 16, κτλ.: δ. τοὺς 'Αργοναύτας ποιῆσας, διηρ. 'Απολλώνιος ὁ Νόδιος, Στράβ. 1. 16.5, 'Απολλόδ. 1. 16, κε.

ἀργοποιεῖον, ὁν, δ. ποιῶν τινας ἀργόν, τὴν περὶ τὸ θεῖον εὐλάβειαν καθιδύρουσας ὡς ἀργοποιούσιν καὶ γυναικώδη, πρὸς πόλεμον ἐστρέψει τοὺς πολίτας Πλωτ. Νομη. 22.

ἀργοπορία, δ., δραπετορία, φραδερία, Κ. Μανασ. Χρ. 4501.

ἀργόπους, ον, βραδύνων, ὁργοκίνητος, Μανασ. Χρον. 3550.

*Ἀργος, εος, τό, δνομα πολλῶν 'Ελ. π. πόλεων εἰναὶ διὰ τὰ μάλιστα γνωστή, καλουμένη υπὸ τοῦ 'Ομ. 'Αργυς 'Αχαιϊκον 'Ιλ. I. 141, πρὸς διάγρασιν ἀπὸ τοῦ Πελασιογίου 'Αργους B. 681. 'Τὸ τὸ πρῶτον δύναμις ὁ 'Ομ. περιλαμβάνει ἀπασαν τὴν 'Αργολίδα, καὶ ἐντὸς απασαν τὴν Πελοπόννησον, υπὸ δὲ τὸ δεύτερον πατασαν τὴν Θεσσαλίαν πρόλ. Στραβ. 369. 'Ιδε τὴν δεπομερὶ καὶ αρχιεῖταις τῆς 'Ομηρικῆς χρήσεως τῆς λέξεως ἐν τῷ τοῦ Γλάστρων πραγματίᾳ, Ηον. Studies, Achaeas, § 8. 'Ο Γλάστρων σχετίζει τὴν λέξιν τὸ δέρας ὡς ἀναφερομένη εἰς πεδινὰς χώρας, ἐν ὑπέρ τοις λαμβάνουσι τὴν λέξιν υπὸ τὴν αὐτὴν καὶ τὸ ειδοῦ σπασίαν (μέρος τοῦ τῆς χώρας) ἐκ τοῦ δρέπων, καὶ τὸ κούρτιον σ. 184.—'Εντεύθεν τὰ ἐπίθ. 'Αργετος, 'Αργολίς, 'Αργολιτός, ἀπερ. ἴδε: 'Αργηλας, δ., ='Αργετος, πυραΐει στρατὸς 'Αργόλας Εύρ. Σφ. 41. 'Αριστοφ. Ἀποσπ. 284.

ἀργός, δ., δν, στίλων, 'αὐλαίστερος· ἀργυρολαμπής, ἐπὶ χρηνός, αἰετὸς ἀργῆς χῆνα φέρων όνυχεσσοι πελώριον 'Οδ. Ο. 161· λεοντ., ευτραχής βους, Λατ. πίτιδις, ἀλλὰ δυνατὸν νὰ σημαίνῃ ἐνταῦθα δὲ λέξι καὶ τὸν μέραρχον βουνού, τὸν ἀργοῦντα δηλ. καὶ βοσκούμενον ἐν τοῖς ἀργοῖς, 'Ιλ. Ψ. 30. ἀλλὰ παρ. 'Ομ. πρόλ. Σ. 30. 'Αργος δέ τοις τὸ πρῶτον τὸ πράγμα, Σ. 578, 'Οδ. Β. 11, κτλ.: πρόλ. πεδάργηρος. 'Τάρρης παρούσα σχέσις ἐννοιῶν καὶ ἐν ταῖς αἰθόλοις. 'Παλαιὰ ἐρημηταὶ λευκοὶ δὲ λευκόπουσι πρὸ πολλοῦ ἐγκατελείφθη ὡς μὴ δυναμενή νὰ ἐραρμοσθῇ εἰς πάντας τοὺς κυνάς, τὸ Nitzsch 'Οδ. Β. 11· πρόλ. ἐπομ. 2) λευκός, ἐστι δὲ μείζων ἀμαρτία, εἰ καὶ γάγνωσταρέων τὴν μετάλληψιν ἐποιήσατο, οἰον ἀντὶ ἀνθρώπου λευκοῦ βροτοῦν ἀργὸν 'Αριστ. Τοπ. 6. 11, 3.

II. παρ. δ. κύρ. δ. δνομα κυνός, δ ταχύπους, 'Οδ. Ρ. 292: —ἀλλ' ὁ μιθολογουμένος βουκάλος 'Αργος (γῆγενής Αισθάν.). 568, πρόλ. 'Ιχ. 305) ἐκλήθησαν τοὺς ἐπώνεις αινούτοις αινούτοις λαπτόντων ὄφαλων αυτῶν. ('Εν τῆς ΑΡΓ. παράγονται καὶ τὰ ἀκόλουθα, ἀργῆς, ἀργητεῖς, ἀργηνότες, ἀργενόρος, ἀργύρεος, ἀργύρεος, πρόλ. Σανσοκρ. ῥάγαμι (λάμπω), argunas (φως), ragatas (λευκός), ragatam (ἄργυρος). 'Λατ. argentum ('Οσκ. argelion), argilla).

ἀργός δν, μεταγ. καὶ δ., δν, 'Αριστ. 'Ηθ. Ν. 9. 5, 3, Μετεωρ. 1. 14, 11, Θεόρη., κτλ., πρόλ. Λοβ. Φρύν. 105: (συνηρ. ἐκ τοῦ ἀρεγρός) κυριως, δ. μη ἀρεγάσμενος; τηγ γῆν, ζῶν ἀνεύ ἀρεγασίας, 'Ηρόδ. 5. 6: ἐντεύθεν, ὁ μηδέ πράκτων, μη ἀρεγάσμενος, ὄχνηρός, βραδύς, νωθρός, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ ἀργάτεις, γλώσσων μὲν ἀργόν, χειρα δ' είγοντας ἔργατιν Σοφ. Φ. 97. 'Αριστοφ. Νερ. 73, κτλ.: ἀργός εἰπούμεναι πλάτ. Πολ. 572 E· ἀργός τὴν διάνοιαν αὐτὸν 458A· τὸ πρὸς πάντας Σουίδοντον ἐπὶ πάντας ἀργόν θεύκων. 3. 82· θεός δὲ τοῖς ἀργοῖσιν οὐ παρίσταται Μενανδρου Μονόστ. 242· ἀν ἀργός δη, ἀν δεν ἔχη τέχην τινα δης νὰ τὸν ἀπασχολεῖ.